

SZILÁGY-SOMLYÓ.

T Á R S A D A L M I H E T I L A P

és

A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI-EGYLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Nagy László.

Segéd-szerkesztő:

Hulinka Sándor.

SZERKESZTŐSÉG:

Sz.-Somlyón az ev. ref. papi háznál, hová a kéziratok,
Kiadóhivatal:
városház, főjegyzői iroda, hová az előfizetések és hirdetések
küldendők.
Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.

Leányiskoláink nevelési rendszerének három nagy hibájáról.

Volt idő — és nem is oly rég, midőn széles Magyarországon a nőképzés legfeljebb csak annyiból állott, hogy a leány valamelyik zárdában vagy magán nevelő intézetben megtanult úgy a hogy olvasni és írni, francziául és németül valamit galagolyolni s egy pár románczot a zongorán eljátszani.

És e kezdetleges nevelésben is csak a kö-zép és felsőbb osztályokhoz tartozó leányok részesültek, míg a szegényebb sorsuak, a földműves és iparos osztály gyermekei, éppen semmi taníttatásban nem részesíttettek, vagy ha részesíttettek is, az a semminél alig volt valamivel több

Nem volt esuda hát, hogy abban az időben nőink ismeretek dolgában nagyon szerényül állottak, s hogy a külföldről hozzánk vándorolt turisták — észre véve nőink szellemi elmaradottságát — olyan formán tüntették fel őket utleirásaikban, mint minden elvont ismeretek iránt érzéketlen lényeket, helyesebben mondva, libákat.

S mert hihetőleg e turisták is tudták, hogy valamely nemzet társadalmának jó irányban való regenerálására mi sem hat nemesbítőleg, mint ugyanazon nemzetnek a műveltség niveauján álló női közönsége, — következésképpen azt is világra bocsátották rólunk, hogy a mennyiben hiányzik nálunk az eszköz a jó irányban való regeneráláshoz, inkább a barbársághoz, mint a műveltséghez állunk közelebb.

És bár világos, hogy ezek a rólunk világra bocsátott itéletek az illető urak rossz számdekain s nem valóságos tényeken alapultak, — annyi mégis igaz belőlük, hogy akkori időben roppant indolensek voltunk minden olyan cul-

turális mozgalmak iránt, melyek a nőképzésre vonatkoztak s nem akartuk észrevenni, hogy a művelt külföld mily óriási léptekkel igyekszik előre e tekintetben is.

No de ez az indolentia némikép kimenthető az akkori siralmas és elnyomott állapotunkkal. Kimenthető azon tevékenységünkkel, mely minden erőnk összeszedésével oda czélzott, hogy nemzetünk és hazánk önállósága mihamarább visszaszereztesse.

Mi tehát — tekintve ezen magasztos ügybeni harcztot — csak annyiban vagyunk hajlandók szemrehányást tenni a multakban elkövetett mulasztásokért, a mennyiben azon készségünket, melyet abban az időben valamennyire a nevelés irányában tanusítottunk, nem éppen a legmeggondoltabban vittük ki.

Ugyanis — minden más elfoglaltságunk daczára is — már akkor be kellett volna látnunk, hogy a valódi női műveltség nem abban nyilvánul, ha valaki francziául és németül beszélni, zongorán játszani s ügyes pukerdliket vágni tud; hanem abban, ha a nő tökéletesen megismeri azt a világot a melyben él, s ha képesítve van arra, hogy hivatását nem csak felfogni, de betölteni is tudja. Ép ezért már akkor is megtehettük volna, hogy a félig vagy egészen általunk fenntartott zárdáktól vagy nevelő intézetektől megköveteljük, miszerint helyesebb irányban neveljék leányainkat.

No de végre is a mit akkor elhanyagoltunk, vagy elhibáztunk, ma már helyre hoztuk. Mai napság már kormány, társadalom és egyesek dícséretes buzgalommal igyekeznek helyre hozni az elmulasztottakat a nevelés terén is; s egy pár év még s mi e tekintetben is ott fogunk állani, a hol a művelt nyugat áll.

A mi tehát hazánk mai nevelésének állását illeti, ssmmi szemrehányásoktól nem tartatunk.

Az azonban más kérdés, hogy: de hát valjon a bírálatoktól is?

Hát bizony a mi ezt illeti, mondjuk ki kereken, hogy — igen! azoktól tarthatunk.

Nőnevelő intézeteink, elkezdve a legalsóbaktól a legfelsőbbekig — sok oly hibában szenvednek, melyek szigorú bírálatot provokálnak, — s mely hibáknak el kell enyészniök, ha azt akarjuk, hogy nőnevelő intézeteink olyan nőket bocsássanak ki kebelükből az életbe, a melyenekre a társadalomnak s kiváltképpen a magyar társadalomnak szüksége van.

Nem szabad ugyanis szem elől téveszteni, hogy a mi társadalmunknak nem csak értelmileg kiképzett nőkre van szüksége, hanem olyanokra is, kik egyuttal igazi honleányi érényekkel ékeskednek s kik practicus jó gazdaszszonyok.

Honleányi érényekben ékeskedőkre, hogy mint leendő anyák igazi magyarokat legyenek képesek nevelni s practicus gazdasszonyokra, kik előnyös helyzetbe legyenek képesek juttatni házuk tájékát, s így közvetve az egész magyar társadalom háza tájékát.

Már pedig ha a mostani nőnevelő intézeteinkben divó nevelési rendszert s annak hatá-sait figyelemtinkre méltatjuk, azt vesszük észre, hogy értelmileg ugyan teljesen kiképeztetnek leánynövendékeink, de sem sok hazafias érény-nyel nem kerülnek ki onnan, sem gyakorlatias gazdasszonyokká nem válnak ott.

Ám tekintsünk csak akár egyetemi, akár egy felsőbb leányiskolából kikerült leánynövendéket, s látni fogjuk, hogy az végzettségéhez képest otthon van ugyan az olvasás és írás mesterségében, hibátlanul tudja recitálni a nyelvtani szabályokat, elragadóan tud declamálni, kitünően érti a földrajzot, történelmet, természetrajzot, csillagászatant, alsőbb és felsőbb mennyiségtant, (a szerint a milyen isko-

TÁRCZA.

APRÓ VERSEK.

I.

HÁZASSÁG.

A házasság csere: szívért
Szívet, kézéért — kezét adsz,
S tetejében leánykádnak
Örök hűséget fogadsz.

Mulik az év — s hárman vagytok;
S fordulóra jó egy más . . .
Lám a csere előnyös volt:
— Hisz ez csak mind ráadás . . .

II.

PANASZ.

Szőke kis lány, göndör haju,
Piros arcza, szép gyerek,
Bánatosan panaszkolni
Birói szék elé megy.

„Biró uram . . . Nem viselem
Tovább, — hallja panasgom:
Fia Marcsi átal ölelt
Engem a mult tavaszon.

Hitegetett, csalogatott
A csalfa, hogy hogy szeret, —
S Csorba Trézi után szaladt
Alig értük a telet.

Tegyen róla bíró uram,
Hogy a fiu térjen meg.
Kacagnai fog örömeben
Olyan jó menyecske!

Bíró uram mélyen tekint
A hamis lány szemébe
S érzi mintha tüzes lángja
Öreg szívéig érne:

„Tudod babám, hogy mit mondok:
Ha már nem lehetsz menyem,
Legyél anyja a fiának
S feleségem énnekem!“ . . .

Felsikolt a lány és arczát
Kötényébe takarja . . .
Csak úgy sugja . . . csak úgy bugja:
„Legyen hát, ha akarja!“

III.

C S Ó K.

Az elsőért elfutkosol
Hónapokat vízbe, sárba,
Mennyi fájó sohajtásod,
Epedésed vész el kárba!
Verseket irsz, átkozol s kérsz
Eget földet, hegyet, völgyet,
Hogy szeretné megpuszítani
Csak egy kicsit piczi hölgyed',
Ha rád tekint a piczike
Zavarba jössz, főszz és fázol
És az eszed — szegény fejed! —
Nyakig a hagymázba gázol, —

S meddig? Csak míg egyet kaptál,
Jön a többi! Előbb csak egy
— Azután tiz, — husz, száz, ezer,
Akár mennyi, az egyre megy!

Hamvai Sándor.

Salamoni bölcsességek.

— Igaz történetek. —

Irtá: San(s)D'or.

II.

Becsüld meg az asszonyt!

Ez már nem olyan bolondos história.

Egy ártatlan történet az egész, a milyen olyan fiatal szerelmes párok között szokott megtörténni, a hol hosszu az asszony — nyelve.

Nagy, nehéz panaszszal jött a falu házához Csege Károlynak a felesége, Biró Zsófi, az a szép barna asszonyka, a kis gödrös állu, a kit bíró uram olyan gyakorta megszokott csipegetni a piros arczán kövér ujjaiaval.

Még a tornáczon is belekapaszkodott Csege Károly a felesége kötényébe:

— Gyere vissza asszony! Ne vidd vásárra, dobra a házi bajt. Becsüld meg magad!

— Nem én! dobbantott az asszony, a kis lábával. Nem én, kelmed akarta, hogy törvényre vigyük a dolgot, ám lássa, mit mond hozzá bíró uram!

S azzal olyan kedves akaratossággal, hogy

A pletykaság.

— Két ezikk. —

Ne hagyjátok beszélni!
Tudjátok, nyelve sima, mint kigó!
— — — — —
Ne halljuk őt, ne halljuk őt, vesszen el!
Madách. (Ember tragoédiája.)

II.

Bemutattam egy történetben a rágalom és pletykaságnak, e két fekete lelkűség által szült ikertestvérnek nehéz következményét.

Vajha elég megrázóan festhettem volna ama tragoédiát, melynek átkos magvát ott vetik el a „kávé nénikék“ s a jótékonyosság fiatal, kedves angyalai a kis városi szalonban, az izléssel szervirozott uzsonnás asztalka mellett!

Vajha úgy mutathattam volna be e szörnyeteket a maga meztelen valóságában, hogy undorral fordulhatna el tőle minden, még megvesztegetlen szív!

De túl lónék a czélon, ha azt tovább is ecselelném. A tiszta, valódi művelt lélek amugy is megvetéssel fordul el a borzasztó büntől; a romlottság fertőjébe került lélek pedig ott érzi magát jól, elemében magát. Hisz némely kisvárosi urhölgynek nem is izlik a kávé, ha mellé egy kis „ártatlan“ pletyka nem kerül. Nem is háziasszony az, ki egy érdekes themát fel nem tud vetni, a melyet a látogatók gyakorlott esze tovább ne fűzhessen.

Külön kötetben lehetne elmélkedni eme társadalmi bűn felett, melyet kedélyesen következőleg osztályozhatunk „Celsius“ szerint:

1. A közönséges pletyka (pletyka vulgaris) haragos kinézésű, ragadozó emlős állat, az alsóbb rendű társadalomban tartózkodik, felettebb szapora s ennek folytán könnyen is tenyészik.

2. A jó indulatu pletyka (gutgesinnt) fényes tollu kakuk madár, a párjával gyakran csokolózik, de ágról-ágra csak magában száll, — helyi jellegét félve őrzi s csak rokonszenves társával fáradozik, de akkor sok hű-hót nevel; feltalálható a kis falusi és ritkábban városi lakokban, hol igen sok háziasszony kedvencz madara.

Addig eleven, míg lépre megy; — „farsangi ajándék ezikk.“

3. A valódi pletyka (pletyka infamis) alattomos, ravasz, hidegvérű, ocsmány külsejű, csuszó-mászó állat, folyton az ember körül lappang, jobbára becsületen rágódik, ha nem vigyázunk, könnyen megmar; ellensége a nyíltszívűség, a sötétet szereti s azért leginkább éjszaka uralg. Fájdalom hazája nagyon tágas és így ki sem irtható.

Eddig „kedélyes“ csak.

Itt aztán minden jó lélek komolyan gondolkozóba esik, hogy miképen lehetne gyógyszerrel találni a veszélyes sebre, melyet ez ocsmány állat fogaival az ép testben mar. Bizony bajos θέμα, a melybe sok bölcs bele bolondulhatna, még sem találná el a helyes kulcsot.

földön s megállott a férj előtt s úgy harsogott rá indulatosan:

— Az asszonynak igaza van! Azt a szót többet ki ne ereszd a szádon. A katonaságnál meg járt a legényekkel szemben, de nem tűrheti ám azt egy olyan tisztességes asszony mint a te feleséged! Tanulj becsületet s többet ezt ne merd mondani, hanem ha hibázik a feleséged: ott az ostor, huzz rajta végig vagy kétszer. Ez a rendje annak! Elmehektek!

Az asszony leengedte köténytét s könyei közt mosolygó arczczal ment az ajtóig, onnan is hálásan emelte tekintetét bíró uram felé:

— Áldja meg az isten bíró uram érte!

Csege Károly pedig mint lekorholt bűnös, bánatos arczczal követte; ám azért kézen fogva együtt mentek hazáig, de a hogy benyitottak az utcza ajtón, zavarral huzta a szemébe a kalapot, hogy ne lássa a felesége diadalmas arczát, ki örömtől ragyogó arczczal ismételte újból is:

— Ugy-e, hogy nekem volt igazam?

III.

A hol a bölcsesség se fog.

Hogy az isten is verje meg azt a pálinkát!

De sok galibát csinál az emberek között. Lám a Berkes Dénes uram kótyagos feje a megmondhatója, hogy hányszor vágódott miatta falba, esett neki kerítésnek. Hányszor szedték ki a hid alól sárosan mint egy malacgot.

Ha sokat iszik belőle az is baj, ha keveset még nagyobb baj.

Ha sokat iszik betőri a saját, — ha keveset a felesége fejét.

Mert hogy az asszony szó nélkül nem hagyja az bizonyos. Hogy pedig Berkes Dénes uram felel

Mikor nem voltak s nem lesznek aljas, nyomorult lelkek, melyeknek a más [legtöbbször jóval felettük álló] becsületes és erényes emberek hirnevénkemocskolása ne képezné életető elemüket!? Ezeknek legfőbb vágya az, ha ott látunk fetrengegni mindenkit maguk mellett a bűzös mocsárban. S mikor nem voltak s lesznek olyanok, kik az ilyenek által koholt ocsmány rágalmakat szívesen ne hallgatnák s ne terjesztenék ama megnyugtató hozzáadással: „köztünk maradjon“, — „én csak hallottam, de nem állítom“ stb.

Vannak nyomorultak, kik igazi „művészi tapintattal“ végzik aljas munkájukat s mérges fullánkjukat a jóakarát, részvét palástjába burkoltan csukják a nemesebb embertársak szívébe. És az ilyenek előtt nincs irgalom, nincs kimélet; a hol ők járnak, a rossz akarát fekete ördöge nyomukban van mindenütt, megmetyelezik a körüléget s bele-vonnak aljas hálójukba mindent, a mi nemes, a mi jó.

Jól mondja egy író, hogy: „nem árulja el semmi ugy szellemi szegénységünket, mintha ketten beszélve, egy harmadik viszonyaival foglalkozunk.“

Hisz annyi a tárgy, a mely művelt embernek érdekes, szellemes és lélek nemesítő anyagot nyújt a megbeszélésre. Irodalom, művészet, tudomány tág mezőt kínál. És mi érleli leginkább mindezeket?.. A művelt társaság! Itt, társalgás közben ismereteket gyűjthetünk; egymástól tanulhatjuk megismerni a különböző írók tehetségeit, irodalmi munkájuk sikerét, művészeink alkotásait, tudósaink felfedezéseit, vagy az azokbani haladást, — s vajjon nem-e megelégedettebben hagyjuk oda azt a társaságot, a honnan lelkünkben nemes és tiszta öntudattal, a szerzett tapasztalatok értékének tudatában bizonyos megnyugtató édes önérzettel elterelve távozhatunk, mintha csak haszontalan, üres fecsegéssel, a mások viszonyainak durva és kiméletlen bolygatásával foglalkoztunk?!

És fájdalom, — gyalázat, hogy még férfiak is vannak, kik e bűnbe esnek! Vannak, kik a vendéglők asztalánál — a helyett, hogy szellemüknek más tért keresnének, — családok, védtelen nők becsületén rágódnak s az a nap, (est, éj) hőse, ki borral telt agyával ocsmány rágalmakban tullicizálhatja a többit!

Előttük ez mind természetesen látszik már.

Angliában ha egy férfiú kicsinylőleg mer nyilatkozni valamely nőről, a jelenlévők közül bárki ismeretlenül is pártjára kél a rágalmazottnak s így van ez ma már mindenütt, a hol a lovagiaság csak ugyan mély gyökeret vert a férfiú szívében s nem csak üres henezegés az. Csak a még mindig nagyobb számu kivétel nem akar erről tudni. Ezek előtt neveltséges dolognak látszik az a komoly férfiaság, mely büszkségét a mások megbecsülésében, tiszteletben tartásában keresi. Ezek a „társadalmi páriák“ sokszor vagyonukban, jólétükben elbizakodva fumigálnak mindent a mi nem az anyaghoz van növe. Ezek a lélek, szív nemesebb érzésében a férfiaság fogalmának rivalisát

reá az is bizonyos s hogy addig szólják szapulják egymást, míg a végén hajba kerekednek, az még bizonyosabb. Csakhogy az asszony huzza a rövidet mindíg. A dühödt ember kezéből rendesen a bakter veszi ki az asszonyt, Berkes Dénes pedig azon módon (megtépászott bajuszszal, összekarmolászva) kerül bíró uram elé. Pedig olyan áldott lélek lakik benne, — ha vallatóra fogják, a vatka csupa tündöklő könyvekben tör elő kebléből, kinos zokogás közt. Ugy szánja bánja bűneit szegény...

Most is két bakter taszitja be az ajtón. Az orra meg a két pofája tele karmolászva s különféle kék, piros, fekete foltokkal rakva, a mint előbb vagy később verte a fejét valahová, — minden féle dátumok szerint.

— Nem szégyenli a dolgot kelmed, hát megint ide került? kérdi bíró uram szigoruan.

— Hát ezek hoztak... én nem jöttem volna, dadogja a szerencsétlen.

— De ezek se jó szántukból hozták, hanem mert galibát csinált! Részeg volt, verte a feleségét!

— Hát aztán?! Az én feleségem! Kinek mi köze hozzá! szól a részeg ember makacs indulatossággal. [Már ezt így szokta kezdeni.]

— Hé András add elő a tükröt! szól bíró uram most s az egyik baktertükröt hoz elő, melyet Csicseri bíró uram a Berkes orra elé tart: nézzén bele kend!

A részeg ember bután bámul sokáig arra az ismeretlen valakire, a ki meg a tükröből bámul vissza reá. Aztán nagy sokára ostobán elmosolyodik:

— Véres az orra... morog magában. Ennyi figyelemre méltót talál a saját photographiáján.

— Ki az? Mondja kend ki az?!

— Hm... höm... szól a részeg ember s bután röhögni kezd, mire a tükröbéli alteregója vissza vigyorog reá. Hát én teszi hozzá habozva.

lát végzett) stb.. de még csak nem is sejdít ahhoz, hogy miként kell egy házat rendben tartani, hogyan kell és lehet abban a viszonyokhoz mért jólétet bele varázsolni.

No pedig ha ehhez nem ért, annak a sok rengeteg tudománynak daczára, sem lesz képes azon helyet, melyet egykor mint hitves és anya elfoglaland, igazán betölteni.

Nem bizony!...

Azt mondhatnák ugyan mindezekre azok, kik állást szeretnek foglalni a mai növevelési rendszer mellett, hogy a mi a gazdasszonykodást illeti, azt tanulja meg a leánynövendék a szülői háznál...

Mi is így gondolkoztunk először, mert valóban ezt tartanók mi is a tekintetben a legilletékesebb iskolának.

De miután számba vettük, hogy a leánynövendék 6 éves korától (tehát attól az időtől kezdve, midőn elméje a komolyabb dolgok iránt fogékonnyá kezd válni) egész 12—15 éves koráig — sokszor még tovább is ott kénytelen ülni az iskolai padban, vagy odahaza leczkékét kell tanulnia, — azt is be kellett látnunk, hogy a család a legjobb akarat mellett sem teljesítheti e nemes feladatot — mert a leánynövendék nem áll rendelkezése alatt, annak nappalát, éjjét igénybe veszi az iskola.

S ha a tankötelezettség ideje lejár? ... Nos akkor már bizony nem azon áll az esze, hogy miként is kellene odahaza megtanulni a gazdasszonykodást, hanem azon, hogy hogyan lehetne minél hamarább szert tenni egy — férje.

A fennebb elmondottak által bebizonyítva látjuk, hogy a szülői ház, a tanuló leánynövendéket a legjobb akarat mellett sem vezetheti be teljesen a gazdasszonykodás titkaiba és azt is, hogy e tekintetben a növevelő intézeteknek is köteleességek valamit tenni.

Akkor tehát, midőn növevelő intézeteinket bírálat tárgyaivá tesszük, első sorban megro-vandónak tartjuk nevelési rendszerükben azt, hogy — külföldi minták után indulva — kizárólag csak szellemi képzést tartanak szem előtt s a való életre semmi figyelemmel nincsenek.

Mert értsük meg jól: az meg éppen nem jelenti a való életre való tekintetet, ha a leánynövendékeket különféle diszmunkák alkotására megtanítjuk, ha felvilágosítjuk őket arról, hogy pl. a konyhasó az ételek ízelítésére szolgál, hogy a kenyérnek alkatrészei a liszt, víz, kovász és só, s hogy a fakanál oly eszköz, mely rántás és étel kavaráshoz szükséges stb. stb; — hanem az jelenti a való életre való tekintetet, midőn azt tapasztaljuk leánynövendékeinkről, hogy az iskolában arra is megtanították, hogy miként kell egy darab ruhára foltot felvarrni, hogyan kell a kenyeret megdagasztani és megsütni, a különféle ételeket izletesen elkészíteni stb. stb. (Folytatjuk)

bizony Isten csókolni való volt, kinyitotta az ajtót, a mi a nagy szellős tornácra a törvény házába nyilott. — A férje megörvén nyitott be utánna.

Itt aztán azon kezdte az asszony, hogy a kö-ténye fél végét kis kezével a szeméhez huzta s édes madárhangu pityergésre fakadt. Mert hát nagy is volt a baj. Hogyné! Melyik asszony tűrné magán azt a nehéz szót! Azt mondta a férje, Csege Károly, hogy ő — nehéz a földnek hallani! — „komisz.“ Tegyen igazságot a bíró uram.

S olyan szeretetre méltólag, kedves bánatos-sággal nézett a bíró uram szeme közé. De a bíró uram szeme most az egyszer nem mosolygott le reá. Komoly, ünnepélyes volt, mint törvény tudó emberé. [Melyik is hát ő kelme voltaképpen: az-é, a ki a templomnál megszokta csipegetni az ő arczát, vagy ez a komoly, rideg ember?]

— Miért montad ezt Károly fiam a feleségednek? — szűrte a fogán keresztül a szót bíró uram.

— Miért, miért? szegyenkezik a férj. Hát'szen egyik szó hozta a másikat s addig nyelvelt az asszony, hogy ki hozta belőlem. Aztán mit tudtam én, hogy olyan lágy eszü, hogy még ezzel törvény-re jön... Mintha bizony itt mindjárt jóvá tennék a kimondott szót!

Az asszony még hangosabb sirásra fakadt a férje „merész“ beszédjén.

— Nem tűrhettem bíró uram! Ha itt se tesz-nek igazságot, akkor én vissza se megyek a házhoz. Hogy tűrhetném én a becsületemen azt a szót, hisz a világ ujjal mutatna rám. Mondott volna akármit, csak ezt ne, — az alatt a szó alatt majd megszakad a szívem!

S a kis kezét fájdalmasan szoritotta a szívére.

Bíró uram hideg arcza is a haragosba csapott át lassanként. Végig ment vagy kétszer a tapaszos

keresik. Azt hiszik, hogy csak úgy lehet kiérdemelnük a mások becsülését, ha ők azokat semmire sem becsülik; — a felfuvalkodás, pöffeteg megvetése mindenkinek, a ki ujnyi aranylánczot és brillant gyűrűket nem viselhet adja meg nekik a nymbust, a mely őket a társadalom erkölcsbiróivá avatja fel s jogot ad nekik sáros lábbal taposni mind azt, a mi szemükben szálla, a mivel ők nem bírnak: a tiszta erkölcsöt, a lélek nemesebb érzelmeit.

Ezek a mi ellenségeink. Ezek ellen inditsunk irtó háborút: ne hallgassunk reájuk.

A pletyka ellen legjobb orvosság a — mély megvetés. Ne adjuk el lelkünket ennek az ördögnek, mely feketére festi a legtisztább erényt is. Hallgassunk szívünkre; ez vezet minket ottan, a hol az ész már többé nem világíthatja meg utunkat. „A hol a hit megingott, ott csak a meggyőződés használ“, — azt mondja Eötvös. Nos! ha lelkünk még is kétes homályban borong, s a rágalom ellen többé szívünk, eszünk sem elég erős fegyver, az legyen hát a cél: meggyőződést szerezni mindenről s ha fáradságosabb is az út, mely idáig vezet; de méltóbb is hozzánk s egyuttal nem dob-tuk oda önként áldozatul lelkünket és életünk boldogságát s ha még is elesztünk: — nem mi leszünk okai.

Szövetkezzünk, mint a becsület bajnokaihoz illik e társadalmi fekély orvoslására. Üssük fel az ellenünk s mások ellen küzdő nyomorult ellenfél sisakját s ne csak magunk, de a mások ellen terjesztett rágalmakat is tegyük magunkévá.

A nyílt szívűség, férfias egyenesség a legjobb gyógyszer ez undok, söpredék nép ellen. Jó barátaink, ismerőseink ügyében nyomban lépünk fel a rágalmazó ellen s vonjuk felelősségre, kényszerít-sük napvilágra a sötétben rejtőző baglyot s ha ezt megtettük, nem csak magunknak, nem csak barátainknak, de a társadalomnak is hasznos szolgálato-t tettünk. Ne tartson vissza minket az álhumanizmus, az álbaráti szeretet, hogy talán fájdalmat okozunk az illetőnek, ha — mint mondani szokták — „szeméről levesszük a hályogot.“ Hisz úgy járnánk, mint az az orvos, ki titkolja betege előtt a bajt akkor, ha a testrészt valamelyikét ves-zélyben látja s addig halogatja az amputálást, míg végre az egész test vérmérgezése is bekövetkezik.

Társalgassunk sohse fajljon el; ne engedjük azt a más dolgaira vinni, tapintattal adjunk más irányt a beszédnek s eresszük el fülünk mellett azt, a mi figyelmet nem érdemel.

Az illető meg fog érteni minket s megtér. Különbön elmondhatjuk Kisfaludyval itt is: „Magasb elmék, mélyebb szívek, Jaj, ti néktek e földön“ . . .

Azon szerencsétlen áldozatok közül, kik a plety-kaság és rágalom miatt öngyilkos kézzel vetnek vé-gel életülnék, mindenik sokkal tisztább és nemesebb volt szívben és lélekben, mint azok, kik gyászos vé-güknek bünszerzői voltak! . . .

Én ha törvényhozó lennék, legsúlyosabb büntetést szabnék a Codexben azokra, kik a mások becsületen rágódnak. Semper Idem.

— Az nem kend bizony, hallja! Nem kend az! Nézze csak meg jobban!

A részeg ember neki meresztí szemeit, hogy a két pupillája kidagadt belé. Fintorgatja az orrát, hogy megbizonyosodjék föléle, ugyan azt teszi-e a másik utánna, vagy sem? Végre is csak azt mondja: — Hát ki volna más?

— Az egy részeg disznó! Egy haszontalan ember, a ki élhetne becsületben, tisztességben a va-gyona után; de nem teszi . . . nem teszi, hanem a zsidónak hordja az utolsó szem buzáját is pálinkáért, a mit otthon megkoplal a szegény család. Mikor pedig haza megyen, a helyett, hogy szépen meg-huzná a bagariát még ő van a kert felül: galibá-kat csinál, megveri a feleségét. Szégyelje magát, vén betyár!

A részeg ember elérte végre az erkölcsi lecz-ke élet. Homályos agyában derengeni kezd az értelem pislogó világa; aztán a makacs csökönyösség-ről le tesz iziben s kezdődik a második gradus a lelki állapotban, — a megtérés, a javulás felé, a mely azonban csak érthetetlen dadogásból áll:

— Nem akartam én megverni. Isten úgy se-gitsen, nem! De fel voltam borsolva . . . igen . . . izé . . . a zsidó . . . hümm . . .

— Piszt! Egy szót sem akarok hallani kend-től, vén hunczfut! Mindjárt „hegedübe“ tétetem. (Ez a hegedü olyan furcsa alkotmány, a mely deszká-ból van csinálva s csak a deliquens feje és két ke-ze van ki belőle. Le nem ülhet, de még a fejét se mozdíthatja 24 óráig. Ugy bele zsibbad, hogy alig tudják kiszedni belőle. Erre a vigasztalásra muk-kanni sem mer többé a részeg ember.) Nem sajnálja otthon azokat a szerencsétleneket! . . . Van magá-nak lelke, vén betyár!?

Következik az elérzékenyülés. A részeg ember keserves zokogásra fakad, sir mint egy iskolás

A mükedvelő-társulat közgyűlése.

Mükedvelő-társulatunk az ujonnan alkotott s a m. kir. nagyméltóságu belügyminiszterium által megerősített alapszabályok értelmében a tisztújító közgyű-lését ez évi július hó 29-én tartotta meg.

Mindenek előtt a gyűlésen jelenvoltak kijelentet-ték, hogy addig is míg az alapszabályokban körvona-lozott kötelezvényt aláírnák, a társulat tagjai kíván-nak maradni, s a reájuk bízott teendőket pontosan tel-jesíteni lelkiismeretes kötelességüknek tartják.

Kimondatott továbbá az is, hogy a mennyiben a tiszti kar egy évre választatik — de tekintve, hogy a szabály szerint közgyűlés minden január havában tar-tatik meg s így mostani választás csak öt óra esne, a megválasztandó tisztikar választási idő tartama 1888. évi január hóig fog terjedni.

Ezek után egyhangulag megválasztva lettek. El-nökké Réner Albert, igazgatóvá: Józsa Gyula, jegy-zővé: Viselán Elek, rendezővé Virág Lajos és Ruzska István, pénztárnokká: Virág Gyula, könyvtárnokká Jó-zsa Oszkár, választmányi tagokká: Somogyi Kálmán, Nagy László és Mártonffy Miklós, figyelőkké: Ajtai Albert és Nagy László, sugókká: Mártonffy Miklós és Virág Gyula, kellek beszerző és diszitőkké: Er-dődi László és Surányi Ferencz.

Az ez évi számadások megvizsgálására szám-vizsgálókká Ajtai Albert és Ruzska István küldet-tek ki.

Az alapszabályok kinyomtatásának eszközzésével az elnök bízott meg.

A társulati vagyon átadásának eszközzésével Bölöni Sándor és Józsa Oszkár, a könyvtár átadásával Virág Gyula és Surányi Ferencz, az iratok átadásával pedig Faragó Sándor és Virág Lajos társulati tagok bízattak meg. Mükedvelő.

Mükedvelői előadás.

(D.) Julius 28-án Egressy Ákos ur utolsó ven-dégjátéka alkalmával mükedvelő társulatunk által elő-adatott „Brankovics György szerb fejedelem“ 5 felvo-násos szomorujáték. Mükedvelő társulatunknak ez volt 170-ik jótékonyozélu előadása. Elég szép számú közön-ség gyült össze megfigyelni amaz érdelemteljes szerepet, mely nagyon is átértett hatása alatt a híres Egressy (Gábor adta ki nemes lelkét, hogy mily érzések között játsza el Egressy Ákos.

A nagyszabásu darab előadása a legkényesebb igényeket is kielégíthette. A darab intentiójának helyes felfogása, a változó jelenések gyors egymásutáni-sága s a cselekmények mesterkéletlen alakítása, a leg-szebb harmóniában domborították ki a színmű törté-neti menetének teljes egészét.

Egressy Ákos ur (Brankovics György) mint a fény és meleg a napban, mint a szív az emberi testben, olyan volt ő mükedvelő társulatunk közt, fényt, mele-get és érzést adott minden játszóznak egyaránt. Egyes érdelemteljes jelenetei által, újabb s nagyobbfoku érzel-met öntött minden játszóznak lelkébe s ez által már előre biztosítva volt a siker. Ime megfejtve a titok! A valóban felfogott érzelme hű kifejezése, kölcsönös lelkesültséget szül, a kölcsönös lelkesültség pedig eso-dákkal határos dolgokat mivelhet. Innen volt az, hogy senkinek játéka ellen kifogásunk nem lehet.

Józsa Bella k. a. (Mara) játékaának elismerésül nem tehetjük, hogy egy pár szót ne áldozunk. Maga a szerep a szívnek egy rettenetes harcza az apa és hitvesi szerelemmel. Mindkettőt igyekszik szívében megtartani, de hol az egyik, hol a másiknak életéért vívódik, tusakodik önmagában. Az emberi szív legiga-zibb és legvérvérőbb harcza ez. A gyermeki szeretet forró ragaszkodása s az ifju szív legbensőbb szerelme

gyermek. Az alkohol ugyancsak dolgozik érzékeny keblében, mert a könyvek özőnként potyognak sze-meiből.

— Sajnálom őket... oh sajnálom... lelkemből! Higye meg bíró uram . . . igen sajnálom!

— Utálatos vén bagoly! Nem szégyenli ma-gát! Vigyék kentek a hüvörsre hadd aludja ki ma-gát! kiált bíró uram s a két bakter oda lép, hogy elvonszolja.

De most csudálatos képpen átalakul megint. Arcza csaknem fenyegető lesz. Ellent áll kézzel, lábbal, — alig tudják ki penderíteni a helyéből, hogy a sötétbe tegyék, a hol még sokáig hallik rekedt kiabálása, jajveszékélése, sírása. — Végre pedig óriási horkolás jelzi, hogy a dicső férfiú el-aludt.

Mikor pedig másnap Csicseri Tamás uram elé viszik, nem ismerni reá. Oda benn kialudta magát, vezekelt erősen s haját rendbe hozta a tíz körmé-vel. Még tán meg is mosakodott.

Szörnyen alázatos, szemeit lesütve, félénken hordozza körül; minden felelete ebből áll: „igen is kérem alázattal.“

— Maga egy haszontalan ember, Dénes!

— Igen is kérem alázattal.

— Részeges malacz, a ki az utcán a sárban fetreng!

— Igen is kérem alázattal.

— Hazulról a szegény család kenyerét a korcs-mába hordja pálinkáért a zsidónak.

— Igen is kérem alázattal.

— Megérdemelné, hogy a lábánál fogva akasz-zák fel.

— Igen is kérem alázattal.

— Le hagy már egyszer erről a gyalázatos szokásáról, mi?

— Igen is kérem alázattal.

Józsa Bella k. a. nemcsak a legnagyobb közvelenség-gel, de a legbensőbb érzelme hű alakításával oldotta meg szerepét. A közönség nem is volt hálátlan. Virá-gokat dobott lábai elé elismerésének jeléül. Virág La-jos (H. Amurát) szerepét a legnagyobb könnyedséggel játszá. Mozdulatai arczjátéka a legnagyobb szinésznek is büszkeségére lehetett volna. Lászlóffy István (Gerő) és György Róza k. a. (István), mint Brankovics fiai amaz mint hős, bátor ifju, emez, mint szelid lelkületű gyermek igen jól töltötték be szerepeiket. A férfiak közül még György Emőd, Józsa Oszkár, Ruzska Ist-ván, Erdődi László, Huberth Iván és Kovács István uraknak s a nők részéről Keresztes Károlyné urnőnek volt kisebb nagyobb szerepük mit is általános megelé-gedést érdemelt, otthonossággal játszá el. Hiszük, hogy Egressy ur megelégedve távozott el városunkól. Isten áldása kísérje utjában.

Különfélék.

* **Kedves vendégek.** P. Szathmáry Károly a Kisfaludy és Petőfi-társaság tagja, jeles regényírónk, és lapunk munkatársa kedves családjával együtt váro-sunkba érkezett hol hir szerint állandóan fog ezután nyaralni. Hozta isten körünkbe a jeles író, ki szülő-földjének büszkesége! Érezze magát itthon körünkben s az ismerős hegyes-völgyes vidék balmazsamos leve-gője adjon neki üdülést, hogy hasznos élete mentől hosszabbra nyuljon.

* **Bucsu.** Hivatali állomásom elfoglalása végett, Sz.-Somlyó városából Máramarosmegyébe, M.-Szigetre, sietőleg eltávozni kénytelen lévén, ez okból mindazon jóbarátaim és ismerőseimtől, kikkel személyesen nem találkozhattam, ez uton veszek bucsut, kérvén őket, hogy jövőben is szíves emlékekben és barátságukban megtartani sziveskedjenek. M.-Sziget, 1886. július hó 31-én Liederman Emil megyei erdősz.

* **Kerületi közgyűlés.** Az önkéntes tűzoltó egyle-tek nagy-váradai szövetsége — kerületi közgyűlést — f. évi augusztus hó 22. 23. napjain Székelyhídon fogja megtartani, miért felkérem egyletünk alapító, pártoló és működő tagjait, hogy a kik ezen gyűlésen részt akarnak venni, ebbeli szándékukat velem a jelen hó 12-ig multhatatlanul közöljék. Sz.-Somlyón. 1886. au-gusztus 2-án Virág Lajos, az önk. tűzoltó egylet főpa-ranosnoka.

* **A magyar iparért!** Az erdélyi közművelődési egylet felhívása, mely az erdélyi iparágak s különö-sen a posztógyártás felkarolását célozza városunkban nem maradt vizshang nélkül. Mint értesültünk mozga-lom indult meg, mely egy egyesület létesítését célozná a melynek célja volna a külföldi gyártmányok kiszorítása az erdélyi ipar felkarolása s támogatása ál-tal. Igen helyesen. Csak előre uraim, ez a tér az, a hol a nemzet fiai legnemesebb munkát végeznek s a mely hivatva van hazánk zsebb jövőjét megalkotni. Üdvözöl-jük a nemes kezdeményezőket! Egy aláírási iv K u l i n Sándor járásbíróiági tisztviselő urnál s egy szerkesztő-ségünkben van letéve, ki-ki aláírhat: tehát közös erő-vel tegyünk meg mindent nemzeti jólétünkért! Külön-ben legközelebb visszatérünk e tárgyra.

† **Liszt Ferencz** a világhírű zongoraművész élete 75-ik évében Bayreuthban szombaton éjjel meghalt. Liszt magyar születésű volt és 1850-ig számos tanúje-lét adta annak, hogy együtt érez honfitársaival. Ekkor azonban nagy fordulat állott be gondolkodás módjában, külföldre tette át lakhelyét, nagyobbbrészt Weimarban és Bayreuthban tartózkodott és bár mint a magyar ze-neakademia igazgatója 4000 frt fizetést huzott, Magyar-országba csak akkor jött, ha valami tündökölni való alkalom kínálkozott. Ezt a gondolkozás módját meg-peccsételte végakarataival, mely végső nyughelyéül nem hazája földjét, hanem a bayreuthi temetőt jelölte ki.

— Na már most hordja el magát! Hanem töb-bet ide ne kerüljön, mert akkor megveretem, érti-e?

— Igen is kérem alázattal.

— Na most lóduljon!

Elmegy; de alig mulik el két percz vissza tér. Talán ott felejtett valamit? Nem! Oda csuszik négy kéz láb a bíró székéhez, átkarolja lábait s esókolni kezdi a kordován csizmáját s könnyeivel áztatja a földet. Ugy zokog, hogy megesküdné az ember reá, hogy ez az ember egy új életet kezd; — ebben egy szemernyi sincs a másiktól többé.

Ott hörög, fuldokol könyvek között, mint meg-tért bűnös.

— Áldja meg a jó Isten nemzetes bíró ura-mat... tartsa meg kedves familiájával... ohohoho... áldja meg a jó Isten. Belőlem embert csinált most az egyszer, becsületes embert! Soha többet engem így nem fog látni . . . Megbecsülöm magam . . . igen . . . becsületes ember leszek . . . szívemre ve-szem a dolgot . . . igen, szívemre . . .

Fel áll és mély, fájdalmas zokogás közt támo-lyog ki a törvény házából. Még kívülről is hallik, hogy zokog, áldást mormog és fogadkozik.

Bíró uram nem állja meg, hogy tarka zseb-kendőjét elő ne vonja. Hiában, a bírónak is van szíve . . . No hát csak még is fogott rajta a szép szó, vagy mi.

Két nap se telik bele már megint ott van Berkes Dénes. Ugyancsak olyan részegen, piszkosan. Az orra talán még véresebb mint a multkor; több a karmolás is rajta. Egy ítés nyoma talán éppen a mai datumot viseli magán.

Ugyancsak úgy kezdődik és végződik a jele-net mint a multkor. Makacskodás, megtérés, zoko-gás, fogadkozás és áldás mormogás közt.

Circulus vitiosus. Olyan történet ez, a melynek soha sincs vége. De talán még is egyszer . . . igen egyszer vége lesz . . .

* **Boér Miklós** hírlapíró nyilatkozatot tesz közé a „Szilágy“ aug. 1-ső számában, melyben kijelenti, hogy tárczazikk sorozatban előforduló Kártyássy Ivó nevű ur, (kiben Fráter János végrehajtó álter egoját kívánta felismerni,) csupán képzelt műve, annak semmi élő személlyel összefüggése nincs. Egy elzúllott ember élete van megragadó drámai színekkel s itt-ott élénk humorral rajzolva e cikkekben a mely inkább szánalmat, mint a gyűlöletet ébreszt s javító szándékát csak a rossz akarat vagy igazi bornírtság nem érti meg. A „Szilágy“ c. lapjárunk ez alkalmankól kifolyólag meleg hangon írott észrevételekkel kíséri a sajnálatos eseményt, sorait ezel végezve (a szerkesztő): „Csak előre barátom! Ily irányu küzdelmeidben a társadalom javai mindig melletted lesz!“ Ugyanesezt ezt mondjuk mi is a derék fiatal írónak, kit bizton tudjuk, hogy az ostobaság és éretlenség e támadása nem is fog visszautasítani attól, hogy a társadalom javítását célzó hasznos működését tovább ne folytassa.

* **A mi cigányaink Kovásznán** bizony nem a legjobban érzik magukat. Először indultak szerenését próbálni a jó fiuk „künn a világban“ s a kaján sors most az egyszer is apró pénzzel váltotta be szép reményeiket. Panaszos levelet írnak övéiknek idehaza; panaszkodnak a zord időjárás ellen, mely elüzi a fürdővendégeket s így aztán ők se bővelkednek a pénzben, pedig a kis apró csemeték itthon, meg a feleség ugyan csakvártak az Eldorádóból valami meglepetésre. Biz az hát elég baj. Lám, lám beteljesül velük is, hogy: „extra Hunga... azaz Somlyó — vian non est vital“

* **Sarmaság, 1886. aug. 2.** Tekintetes szerkesztő ur! Beccses lapja czimszalagán kérem a postairányt megváltoztatni. Sarmaság helyett „Maros-Szentgyörgy“ u. p. Maros-Vásárhely, mert 8 nap mulva már ez élénk kedélyű, hegy és völgyekkel ölelt bércezes „Szilágy“ lakossa örökre... örökre megszűntem lenni! Távozzom bár, de szívem és lelkem a távolból is örökre itt marad. Mindazon kedves barátaim, irányomban jó indulattal viseltető emberbarátaim, méltóztassanak terhemre nem róni fel személyes felnemkeresésem és bucsuvételem, mert a meglepő és gyors eltávozás az idő szűk körete miatt sem engedheti; de másfelől a brátílág vonzó szereteteimtől könnyek nélkül megválni nem is tudnék! Jobb, óh jobb, ha néma hangok mellett válok meg!! — papíron csak is a kezek reszketnek, de a szem könnyei láthatlanul elenyésznek. — Midőn e megyének emléket keblemben zártan — küzdelmem után jobb jövőt remélve — távozzam: kérem barátaim, jóismerőseim jó irányu véleményét! A legforróbb tisztelettel Csöte György.

* **Kinevezés.** A szatmári m. kir. pénzügyigazgatóság, Jakó Sándor szatmári adóhivatali gyakornokot, a tasnádi kir. adóhivatalhoz végleges minőségben IV. oszt. adótitkár nevezte ki.

* **Közügyülés.** Sz.-Somlyó város képviselete rendes közgyűlést e hó 12-én fogja megtartadi.

* **Kéjvonatok a fővárosba.** E hó 15-től kezdve az országos régészeti túrlat megtekinthetése céljából mérsekkelt vasuti kedvezmény jegyekkel lehet utazni Buda-Pestre.

* **Kolera-nosztrasz Szatmáron.** Petrovics Gyula, városi orvos hivatalosan konstataulta, hogy július hó 26-án egy előkelő család urnője kolera nosztraszban megbetegedett s két házi cselédje is megkapta a betegséget. Ez eset a miniszteriumhoz is bejelentetett.

* **A nagy-váradi püspök** fürdőben megkezdették az artézi kut furását. Egy fél óra alatt 45 cm-re haladt a furó lefelé s így remélhető, hogy rövid időn befejezik. Ipolyi püspök tíz nagyváradi szegény családnak a püspök-fürdőben ingyen lakást és földet engedett.

* **Kossuth Lajos** Milánóba érkezett és két napi ott időzés után Svájc felé folytatta útját. Valóban mi sem tanuskodhatik jobban nagy hazánkfia kitünő egészségi állapotáról, mint ez az utazás. Kívánjuk hogy Kossuth Lajos az ut fíradalmait jól megbirja és majdan testben, lélekben üdülten térhessen vissza a vi dei mille-i magányába.

* **Házassági statisztika.** 1884. évben Magyarországon összesen 144,416 házasság kötött. Az év folytán feloszlott házasságok száma 103,735, mely közül 102,688 haláleset és 1047 elválás folytán történt. Legtöbb válás fordult elő a helyéhiitvallásuaknál 467 és aránylag az unitáriusoknál, a hol 577 házasság kötött és 44 felbontatott. A vegyes házasságok összege 12,098. A jelzett orben született 660,086 gyermek, kik közül 55,243 tehát 8,7% százalék törvénytelen ágyból származott.

* **Házi orvos.** Lábizzadás ellen legbiztosabb szer, reggel, felkeléskor, a lábakat száraz vászonnal megtörölni s aztán megnedvesíteni egy darab vásznat élet-pálínkával, s azzal ismét a lábakat jól megdörögni. Ajánlják ez óvszert az illetők figyelmébe.

Szerkesztői üzenetek.

L. J. Vaskón. A lapot megindítottuk. További közreműködésedet kérjük!

Fráter János kir. végrehajtónak. Sz.-Csefi. Az ön teljes czimű aláírásával egy térti vérennyel feladott levelező lapot kaptunk, a melyben ön lapunkat egy leginkább önre illő kifejezéssel illeti és elégtétel bevesssel fenyegetődzik, lapunk f. é. 30. számában megjelent s önnek Boér Miklós hírlapíróval, lapunk munkatársával szemben tanusított qualicálhatlan viselkedését szeliden tárgyaló hírünkkel szemben. Ha csak önről volna szó, kijelentjük, hogy ilyen fráterrel szóba sem állanánk; de mintán két tisztességes ember is forog szóban, a kik valószínűleg félrevezetés folytán előttemezték a vett levelezőlapot, azok iránt való figyelemből kijelentjük, miként önre s ez esetre igen találoan alkalmazható ama citatio, hogy: „vinco, vel vincor semper ego maculor“. Mi a legbiztosabb forrásból tudjuk, hogy a kérdéses eset megtörtént; — már pedig a ki egy irodalmunkban már számot tevő írónak bottal megy csak azért, mert magára vélt ismerni Kártyássy Ivóban (egy társadalmi cikkben,) az olyan

ember kiméletet nem érdemel. Egyébaránt a sajtóbíró-ság foruma előtte nyitva áll. A szerkesztőség. N. N. Az 1848-iki „Karácsoni káposztáról“ írt kedves memoirját jövő számunk hozza.

CSARNOK

Milyen legyen?

Se ne legyen nagyon szőke,
Se ne legyen nagyon barna,
Kinyílt rózsához hasonló
Piros legyen a két arcza;
Lelkes, mély tűzü szemében,
Egy egész megnyország égjen.

Legyen kicsi, vagy legyen nagy,
Csakhogy csinos a formája,
Tündérként lebegve járjon
Gyöngyöm adta piczi lába,
Nebámuljon járó-kelőt, —
S cifra kirakatok előtt.

Szemét azért ne süsse le,
Farkas szemet még se nézzen;
Ha köszöntik járó-kelők
Viszonozza ő is szépen. . . .
Jobbra balra ne tekintsen,
Szemével csak nekem intsen.

Jókor reggel pattannjon fel
S mindjárt dalolással kezdje,
Igy aztán együtt fejezzük
Be a napot ölelkezve; —
Ölelkezve, csókolózva,
Perlekedni csunya vóna.

Ne szeresse a divatot,
S ne járjon puczcsoz ruhába', —
Bótos legényt, zsiros számlát
Zudítva férje nyakába.
Egyszerű, de csinos legyen,
Selyem helyett kartont vegyen.

Iczi-piczi keze között
Folyjon a munka serényen,
Tudjon főzni; de azért ám
Ha kell egyébhez is értsen,
Csak ne a szót szaporázní,
S hamis hangon zongorázni.

Hanem emberszólás helyett
Vegyen könyvet a kezébe, —
S a mit olvas benne szépet —
Vesse mindazt az eszébe;
Olvassa Petőfit, Pósat
S csapja földhöz Ponsont, Zólat.

Minden áldott ünnepnapon,
Menjen a templomba szépen:
Imádkozzék a hazáért,
Minden jó emberért s — értem;
Puczcson ne jártassa esztét,
Istenhez emelje szemét.

Majd ha aztán, — mit kerüljem?
Kimondom 'isz ez a rendje:
Már mint a gólya, csak egyszer
Kis házunknál megjelenne,
Hozva egy kesergő pogányt,
Akár fiut, akár leányt:

Tudja megtanítani azt
A hazának szent nevére,
Forró hazaszeretetre,
Tiszta csengésű nyelvére.
Ilyen leány kell énnékem,
Vagy sohse' lesz feleségem.

S.

Hirdetések.

Kerestetik

egy mészáros iparos legény. Fizetése havonként hét o. é. forint készpénz és a szokásos husaprólékok. Helyét azonnal elfoglalhatja. Perecsen, 1886. július 26. Holczer Mózes.

82 2—3

2401—1886. tkvi sz.

Árverési hirdetmény.

Schönstein Ferencnek Mészáros József mint kiskoru gyermekei t. t. gyámja elleni végrehajtási ügyében, a bírói árverés 198 frt 65 kr. tőke, ennek 1885. évi november hó 17-től járó 6% kamatai, 18 frt 70 kr. perbeli, 8 frt 50 kr. végrehajtási, 10 frt 15 kr. árverés kérési és a további költségek erejéig ezennel elrendeltetvén: határidejéül **1886. évi szeptember hó 14-ike** d. e. 9 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő ezen kir. járásbíró-ság telekhivatalába kitűzetik, az árverési feltételek pedig a következőkben állapittatnak meg:

I. Elárvereltetik szükség esetére a kikiáltási áron alul is, végrehajtást szenvedő néhai Mészáros Józsefné Hoczi Juliánnának illetve kiskoru örököseinek a sz.-somlyói 167. tjkvbeli A. 1. alatti 182. helyszínelési, 684. házszámú taksás telek iránti haszonélvezeti és épület tulajdoni joguk tartozékostól 620 frt kikiáltási ár mellett.

II. Árverelni szándékozik tartozni a kikiáltási ár tizszáztóljárt készpénzben, vagy óvadékképes értékpapírban a bírósági kiküldött kezéhez bánatpénzül előre letenni; avagy az annak előzetes letétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

III. Legtöbbet ígérő köteles a vételár felét, a leütéstől egy, a másik felét, melybe a bánatpénz is beszámítandó, újabb egy hónap alatt, mindenkor 6% kamattal a sz.-somlyói kir. adó- mint letét-hivatalnál a letétkezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

A többi árverési feltételek ezen bíróság telekhivatalában a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kir. járásbíró-ság mint telekkönyvi hatóság. Sz.-Somlyón, 1886. június 25-én.

DOBOLYI,

kir. járásbíró.

83—1—1

1602—1886. tlkvi sz.

Árverési hirdetmény.

Bonta (Bencze) Vaszalikának özvegy Czirle Kresunné által képviselt kiskoru Czirle György, továbbá Gile Kresun elleni végrehajtási ügyében, a bírói árverés 56 frt tőke, ennek 1873. évi augusztus 27-től járó 8% kamatai, 16 frt 10 kr. perbeli, 8 frt végrehajtási, 9 frt 15 kr. árverés kérési és a további költségek erejéig ezennel elrendeltetvén: határidejéül **1886. évi szeptember hó 18-ika** d. e. 9 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő Füzes köz-ség házához kitűzetik, az árverési feltételek pedig a következőkben állapittatnak meg:

I. Elárvereltetik szükség esetére a kikiáltási áron alul is, végrehajtást szenvedő

a) Gile Nucztól a füzesi 54. tjkvból nejevel Sándor Vaszalikával közös 57. sz. a. házas belsőség a 414, 520. és 531. számú ingatlanokkal tartozékostól 307 frt kikiáltási ár mellett.

b) Kiskoru Czirle Györgytől a füzesi 84. tjkvben Czirle Onucz, Czirle Gavrilla, Czirle Aban és Czirle Pászkkal közös 85. sz. a. belsőség, a 159. 231. 308. és 337. számú egész ingatlanokkal tartozékostól 169 frt 50 kr. kikiáltási ár mellett.

A fentebbi ingatlanoknak a végrehajtáson kívül álló közös birtokosokat illető részei is a V. T. 156. §. a) és d) pontjai értelmében együtt és egészben elárvereltetnek.

II. Árverelni szándékozik (kivétel nélkül) tartozni a kikiáltási ár tizszáztóljárt készpénzben vagy óvadékképes értékpapírban a bírósági kiküldött kezéhez bánatpénzül előre letenni; avagy az annak előzetes letétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

III. Legtöbbet ígérő köteles a vételár felét a leütéstől egy, másik felét, melybe a bánatpénz is beszámítandó, újabb egy hónap alatt, mindenkor 6% kamattal a sz.-somlyói kir. adó- mint letét hivatalnál a letét kezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

A többi árverési feltételek ezen bíróság telekhivatalában és a Füzes köz-ség elöljáróságnál a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kir. járásbíró-ság mint telekkönyvi hatóság. Sz.-Somlyón, 1886. június 24-én.

DOBOLYI,

kir. járásbíró.

84—1—1

H I R D E T É S.

A széplaki „Köz-birtokosság“ tulajdonát képező italméresi jog — regale — és vásárvám, **folyó évi szeptember hó 5-én délután 3 órakor**, a köz-ség házá-nál tartandó árverelésen a legtöbbet ígérőnek 3 évre, 1887. január hó 1-től 1889-ik év december 31-ig — haszonbérbe kiadatik.

Bővebb felvilágosítás a birtokossági felügyelőnél kapható.

Széplak, 1886. jul. 22.

Birtokossági felügyelő.

85—1—3